

Arrest

nr. 29 374 van 30 juni 2009
in de zaak RvV 39 635 / II

In zake: [REDACTED]

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. HOLAIL
Broederminstraat 38
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. COEN
Mechelsesteenweg 210 A
2018 ANTWERPEN**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat H. HOLAIL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TEIJSEN, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn.

1.2 Op 16 maart 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 maart 2009. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij brief van 24 maart 2009 brengt de Dienst Vreemdelingenzaken de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de hoogte van de intrekking van de bestreden beslissing. Bij arrest nr. 27 450 van 15 mei 2009 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen aangezien het beroep zonder voorwerp is geworden.

1.3 Op 16 maart 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen opnieuw een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 maart 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 28 augustus 2008 door (...) geweigerd. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Raden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verwerende partij om verzoekster te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 52, §3 en 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981) omdat de eerste beslissing (een bijlage 20 van 16 maart 2009, ter kennis gebracht op 16 maart 2009) niet rechtsgeldig werd ingetrokken door de bevoegde overheid waardoor de bestreden beslissing geen voorwerp heeft, dat bovendien de termijn is overschreden en er geen instructie was zodat het gemeentebestuur enkel kon overgaan tot de afgifte van een verblijfskaart, dat verzoekster verwijst naar artikel 52, §4 van het KB van 8 oktober 1981, dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981, dat uit deze bepaling volgt dat het gemeentebestuur en enkel het gemeentebestuur een beslissing 52, §3 mag nemen, dat de bevoegdheid volgt uit een federale wet, dat conform artikel 64 van het Gemeentedecreet de bevoegdheid ligt bij de burgemeester en enkel bij de burgemeester, dat verwerende partij dient aan te tonen dat de "gemachtigde" ambtenaar gemachtigd werd om deze beslissing te nemen, dat verder de motivering van de beslissing dermate stereotiep is dat het onmogelijk is te weten waarom zij zich niet in de voorwaarden bevindt, dat bijkomend de bestreden beslissing allicht geantidateerd werd.

3.2 De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen het volgende:

"22. BETREFFENDE het tweede middel

In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van art. 40bis van de Vreemdelingenwet, alsook de schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van art. 52 § 3 en art. 52 § 4 van het KB Vreemdelingen.

4. Verzoekster meent dat de beslissing van 16/03/2009 niet rechtsgeldig ingetrokken werd, waardoor de beslissing van 3 1/03/2009 geen voorwerp heeft.

Verzoekster maakt echter niet aannemelijk waarom deze beslissing volgens haar niet rechtsgeldig ingetrokken werd, te meer daar uit de motivering van beide beslissingen duidelijk blijkt dat verzoekster niet aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om een verblijfsrecht te genieten.

Verzoekster werd per brief van 24/03/2009 uitgenodigd op de Dienst Vreemdelingenzaken van concludante, waar zij op de hoogte gesteld werd van de instructies van FOD Binnenlandse Zaken DVZ. Concludante heeft dan ook geenszins haar macht overschreden. Het betreft hier een materiële vergissing, dewelke geenszins afbreuk doet aan de motivering van de beslissing.

5. Bovendien vindt verzoekster dat de termijn om een beslissing te nemen overschreden werd en er geen instructies voorhanden waren, zodat het concludante een F-kaart had moeten afgeven aan verzoekster.

De redenering van verzoekster gaat niet op. In art. 52 4 KB 08/10/1981 staat immers duidelijk te lezen dat, indien het familielid alle vereiste documenten overmaakt, het gemeentebestuur de aanvraag aan de gemachtigde van de minister overmaakt, en dat deze laatste binnen een termijn van vijf maanden dient te beslissen. Concludante is geenszins gebonden door deze termijn.

Daarenboven bepaalt art. 52 § 3 KB 08/10/1981 dat het gemeentebestuur de aanvraag kan weigeren, indien niet alle gevraagde en vereiste documenten voorgelegd worden. Er is dus helemaal geen sprake van enige instructie. Het gemeentebestuur beschikt inzake over een autonome bevoegdheid.

6. Er kan dan ook geenszins sprake zijn van een schending van art. 40bis Vreemdelingenwet, nu voldoende aangetoond werd dat verzoekster niet alle vereiste documenten overmaakte aan concludante. Daarenboven beroept verzoekster zich op verblijfsrecht in functie van haar Belgisch kind, waardoor ook art. 40ter Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoekster heeft geenszins voldaan aan het overleggen van alle vereiste documenten, vermeldt in art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet, en haar tevens duidelijk gevraagd in de bijlager 19ter van 28/08/08.

7. Verzoekster meent bovendien verkeerdelijk dat de gemachtigde van de Minister beslist heeft om de verblijfsaanvraag te weigeren. Dit is geenszins het geval. De FOD Binnenlandse Zaken DVZ heeft er enkel op gewezen dat de wettelijke grond waar naar werd verwezen in de beslissing van 16/03/2009 niet correct was en dat deze diende gewijzigd te worden. Zij heeft geenszins enige beslissing inzake getroffen.

Verder werpt verzoekster op dat uit art. 64 Gemeentedecreet blijkt dat enkel de Burgemeester bevoegd is. Art. 64 Gemeentedecreet bepaalt dat de burgemeester bevoegd is voor de uitvoering van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten van de federale overheid het gewest of de gemeenschap, tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen. Inzake vreemdelingenmateries bepaald art. 1, §1 van het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat de burgemeester en de beambten van de gemeenten die rechtstreeks gezag uitoefenen op het bureau dat inzake vreemdelingenpolitie bevoegd is, als gemachtigden van de minister beschouwd dienen te worden.

De weigeringsbeslissing werd dan ook rechtsgeldig genomen.

8. De motivering van de beslissing luidt:

"Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie"

Deze motivering komt verzoekster als stereotiep voor.

Verzoeker toont echter niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover concludante beschikt krachtens art. 40 Vreemdelingenwet. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van de motiveringsplicht.

9. Verzoekster meent tenslotte dat de bestreden beslissing geantidateerd werd, maar toont dit verder niet aan. Volgens de uiteenzetting van de feiten door verzoekster werd er een verzoekschrift ingediend op 18/03/2009, zodat het onmogelijk is dat concludante een beslissing zou hebben geformuleerd op 16/03/2009. Concludante ziet niet in waarom dit onmogelijk zou zijn. Daarenboven heeft concludante dit verzoekschrift niet mogen ontvangen.

Alleszins doet dit argument niets af aan de rechtsgeldige motivering van de bestreden beslissing. Het tweede middel is dan ook ongegrond."

3.3 In de repliekmemoire voegt verzoekster, met betrekking tot de bevoegdheid van de "gemachtigde" ambtenaar toe dat evenmin kan worden verwezen naar het ministerieel besluit van 17 mei 1995

aangezien artikel 1 van het ministerieel besluit uitdrukkelijk bepaalt dat de burgemeesters en de beambten van de gemeenten die rechtstreeks gezag uitoefenen op het bureau dat inzake vreemdelingenpolitie bevoegd is, de gemachtigde zijn van de minister voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de beambten van de gemeenten bijgevolg enkel een bevel kunnen afleveren, dat een beslissing 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 zulks geen beslissing is, dat het louter tewerkgesteld zijn als ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij de stad Antwerpen ten zeerste onvoldoende is om aan te tonen dat er wel degelijk een machtiging is.

3.4 Artikel 52, §4 van het KB van 8 oktober 1981 bepaalt dat indien de minister of zijn gemachtigde het verblijf niet erkent, het familielid van deze beslissing kennis wordt gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Los van de vraag of de gemachtigde van de stad Antwerpen de bevoegdheid had om een bijlage 20 op grond van artikel 52, §4 van het KB van 8 oktober 1981 te nemen, blijkt uit het administratief dossier dat deze beslissing op 24 maart 2009 is ingetrokken door de gemachtigde van de minister en dat bij arrest nr. 27 450 van 15 mei 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot deze beslissing het beroep tot nietigverklaring is verworpen aangezien het beroep zonder voorwerp was geworden. Verzoekster heeft geen belang bij dit onderdeel van het middel aangezien deze beslissing hoe dan ook uit het rechtsverkeer is genomen en geen invloed (meer) heeft op haar rechtstoestand.

3.5 Verzoekster stelt vast dat de tweede beslissing, genomen na de intrekking van de eerste beslissing eveneens zou zijn genomen op 16 maart 2009. Zij stelt dat de bestreden beslissing bijgevolg geantidateerd is. Ter terechtzitting stelt verwerende partij vast dat er een materiële vergissing is gebeurd voor wat de datum betreft waarop de bestreden beslissing zou zijn genomen maar dat vaststaat dat de bestreden beslissing op 31 maart 2009 ter kennis is gebracht aan verzoekster.

3.6 Waar verzoekster stelt dat de "gemachtigde" van het gemeentebestuur onbevoegd is om beslissingen te nemen daar deze genomen dienen te worden door het gemeentebestuur zelf nu er geen mogelijkheid bestaat tot delegatie van bevoegdheid, wijst de Raad erop dat uit het gemeentedecreet duidelijk blijkt dat onder gemeentebestuur (Titel II) onder meer moet worden verstaan de burgemeester (hoofdstuk III onder Titel II het gemeentebestuur). Artikel 64, § 1 van het gemeentedecreet bepaalt uitdrukkelijk dat de burgemeester bevoegd is voor de uitvoering van wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten van de federale overheid, het gewest of de gemeenschap tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen. In casu blijkt niet dat een ander orgaan van de gemeente bevoegd is om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Met haar betoog dat de bestreden beslissing diende genomen te worden door het gemeentebestuur toont verzoekster dit ook niet aan. Overigens erkent verzoekster in haar repliekmemoire dat de burgemeester bevoegd is. In casu werd de bestreden beslissing echter niet ondertekend door de burgemeester, doch wel door de heer J.P.P. Aldus dient te worden nagegaan of de heer J.P.P. gemachtigd was om zulks te doen, m.a.w. of er een delegatie van bevoegdheid mogelijk is.

Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij nogmaals naar de toepassing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en zij meent dat de bevoegdheid impliciet kan worden afgeleid uit artikel 1, § 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 daar ingevolge dit artikel de burgemeester en de beambten van de gemeenten die rechtstreeks gezag uitoefenen op het bureau dat inzake vreemdelingenpolitie bevoegd is, als gemachtigden van de minister worden beschouwd. De verwerende partij kan niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat delegatie van bevoegdheid steeds expliciet dient te zijn en dus nooit impliciet kan worden afgeleid uit één of andere wetsbepaling. Bovendien dient samen met de verzoekster vastgesteld te worden dat uit dit artikel enkel kan worden afgeleid dat gemeenteambtenaren bevoegd zijn om een beslissing te nemen in uitvoering van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt immers wat volgt:

"§ 1. Voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zijn de gemachtigden van de Minister :

1° de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan weddeschaal CA2 is verbonden;

2° de burgemeesters en de beambten van de gemeenten die rechtstreeks gezag uitoefenen op het bureau dat inzake vreemdelingenpolitie bevoegd is;

3° de officieren van gerechtelijke politie, ook deze met beperkte bevoegdheid;

4° de onderofficieren van de Rijkswacht.

§ 2. Voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° tot 11°, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister, de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan weddeschaal CA2 is verbonden."

Derhalve kan niet anders dan te worden vastgesteld dat de betrokken gemeenteambtenaar op het ogenblik van de ondertekening van de bestreden beslissing niet bevoegd was om zulks te doen.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 16 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 maart 2009 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,   kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS

